

lige af de Befalingsmænd, der ere tildeelte Forstærkningsbataillonerne, kunne trænge saare haardt til Dvælse, hvis det overhovedet var Meningen at bruge dem i alvorlige Diebliffe. Det skal jeg ikke benægte, men jeg skal benægte Rigtigheden af, at man som Prøveklude — jeg skal ikke bruge det Udtryk —, men som Recruter for at uddanne tjenlige Officerer til Forstærkningen, vil bruge et Mandskab, som er i den Grad taget med som de Bekommende. Skulde det være, hvad jeg ikke tvivler om er Tilfældet, at forskjellige af disse Befalingsmænd, som den høitagtede Krigsminister nu har oplyst, og som maaffee Udvalget kunde have ventet sig mere særskilt Oplysning om tidligere, ere tilstede i fornødent Antal ved de forskjellige Batailloner, trænge til nogen Dvælse, da er der ogsaa en anden Veie at gaae, nemlig enten at faae dem extraordinært tilkaldte til Veiren eller til Dvælse ved Reservebataillonerne, for at de kunne faae den Dvælse, de mangle. At det skulde gaae ud over det vedkommende Mandskab, kan jeg ikke forstaae. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Tuxen) udtalte Udskiltigt med Hensyn til Ministerens Udtalelse, som jeg i det Hele er enig med ham i; men det forekommer mig, at det ærede Medlem med Hensyn til sin Tiltrædelse til Forslaget under Nr. 39 dog ikke stod paa et meget holdbart Standpunkt. Han meente, at det var Lovens Bestemmelse; men da han kom til selve Lovstedet, blev det ikke et „skal“, men kun et „kan“, og for at forstærke dette „kan“, sagde det ærede Medlem „hør“; men dette vil da ikke sige Andet, end at han skjønner, at man hør. Derimod er det jo fuldkommen berettiget, naar det ærede Medlem forvarede sig imod, at man skulde mene, at Ordføreren i sin Motivering af Udvalgets Forslag i sine enkelte Udtalelser skulde tale paa Udvalgets Vegne, naar han ikke udtrykkelig har betegnet sine Udtalelser som saadanne, og dette kan heller ikke den høitærede Minister med nogen som helst Ret anføre, at mine Grunde i det Gufelte imod, hvad i Debatten her anføres mod Udvalgets Forslag, skulde være fremsatte paa Udvalgets Vegne. Med Hensyn til syvende Aargang er det ganske correct, hvad det ærede Medlem for

Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Tuxen) sagde. Det er Lovens Ord, som vi holde os til, og det er utvivlsomt ogsaa Lovens Aand. Dette er utvivlsomt Lovens Aand, at anden og fjerde Aargang skulle med to Gange, forsaavidt de ikke ere et større Tal, end der kunde bruges, og at femte og sjette Aargang skulle med een Gang, og endelig at Mandskabet i Forstærkningen kan komme med en fjerde Gang efter Omstændighederne, nemlig forsaavidt Regjeringen og Rigsdagen kunne enes derom, men at syvende og ottende Aargang maatte have et Pusterum mellem at have været inde tredie Gang og at kunne komme ind fjerde Gang i Forstærkningen. Det er Lovens Ord og efter min Opfattelse og efter Udvalgets Opfattelse ogsaa Lovens Aand, og det stemmer desuden ogsaa ganske nøie overeens med, hvad den høitærede Minister ved sit Hærorordningsudkast selv havde tænkt sig. Han havde nemlig tænkt sig en noget længere første Uddannelsesetid for Recruterne mod en meget betydelig Indskrænkning for Reservebataillonerne Mandskabs Dvælse, en meget betydelig, nemlig kun en Fjerdedeel af, hvad der er vedtaget i Hærløven, og som vil blive Tilfældet, naar Mandskabet voxer op til fuld Styrke i disse to Aargange. Hvis vi havde fulgt den høitærede Minister heri ganske uden Forandring, vilde det Mandskab, som her er Tale om, ikke engang være naaet til denne Dvælse, men ligesaa vist vil det Mandskab, som nu voxer op paa Hærløvens Grund og er øvet, efterat Hærløven er udkommen, komme til at udfylde Bataillonerne til den Styrke, som den høitærede Minister onsker, aldeles i Overeensstemmelse med Hærløven. Den høitærede Krigsminister har brugt meget stærke Udtryk med Hensyn til Udvalgets Fleertals Stilling til disse Spørgsmaal. De ere tildeels imodegaaede, men jeg nødes dog til nærmere at komme ind derpaa. Den høitærede Minister siger, at vi ville gjøre et Tilbagekridt, at vi raade til at gjøre et Omflag med Hensyn til Udviklingen af vort Forsvarsvæsen. Det bebreides os, at vi ikke med Alvor og Consequentis og Bestemthed ville gennemføre Hærløvens Principer, at vi mangle Villie til at gjøre de fornødne Offre, at vi ville vige tilbage for den sporadiske Misfor-